

[Otto Mørch.]

for store tab, og de sikrer den bedst mulige konkurrencekvalitet for vore landbrugsvarer. Men når det er sagt, så er det vel også værd at undersøge, om vi ikke i vor veterinærkontrol i mange tilfælde bruger overkvalificeret arbejdskraft. Mange landmænd mener det, og på de jyske landboforeningers delegeretmøde i Århus først i oktober måned forelå der da også fra en af de delegerede, gårdejer Olaf Smitt, Bjerring, følgende henstilling — jeg citerer fra bladet Jysk Landbrug af 12. oktober 1967, side 623, spalte 2 —:

„Og jeg vil slutte med at anbefale, at man i landbrugsministeriet ser nøjere på dette problem med dyrlægerne i de mange kontrollerende stillinger, idet det synes at være helt unødvendigt. Her kunne man bruge en del mellemteknikere, der kunne gøre det samme arbejde — under en kyn-dig vejledning naturligvis — men de kan gøre det samme arbejde til den halve pris.“

Jeg er helt enig med denne jyske landmand, og jeg håber, det samme gælder den højtærede landbrugsminister. Jeg er kendt med forholdene på et af vore fjerkræslagterier, hvor der er en veterinærkontrolstab på 1 overdyrlæge, 10 faste reservedyrlæger og ikke mindre end 20 timelønnede dyrlæger. Det er min opfattelse, at man her bruger overkvalificeret arbejdskraft, idet en stor del af det nævnte veterinærkontrolpersonale er beskæftiget på slagtergangen ved grovsortering af fjerkræ med plettet lever og tykke haser, en sortering, der fuldt forsvarligt kunne overlades f. eks. til erhvervshæmmede, der havde gennemgået en kort tillæring. Der er for øvrigt i dag mange slagteriarbejdere, der bliver handicappet på grund af rygskader under det meget slid-somme arbejde på vore slagterier, og der var her god mulighed for, at de kunne fortsætte i en beskæftigelse, de kan klare. Jeg mener altså, at der betales en betydelig merpris for dyrlægeassistenten, en pris, som ligger betydelig højere, end der er grundlag for, og derfor beder jeg landbrugsministeren undersøge mulighederne for at opnå besparelser i den kostbare dyrlægekontrol.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Jeg må forstå spørgsmålet således, at spørgeren

mener, at dyrlægeudgifterne på slagterierne er for store og bør nedskæres. Både landbrugsministeriet og veterinærdirektoratet følger til stadighed dette område meget nøje med henblik på at begrænse dyrlægeudgifterne. Der er imidlertid tale om et område, hvor det er vanskeligt uden videre at gennemføre besparelsesforanstaltninger. Jeg skal forsøge kort at klarlægge baggrunden herfor.

Den dyrlægekontrol, der er etableret ved de autoriserede eksportsvineslagterier og kreatureksportslagterier, skyldes krav fra vore aftagerlandes side om, at slagtedyrene skal være dyrlægeundersøgt både før og efter slagtingen, og at slagterierne i øvrigt skal være underkastet veterinærkontrol, samt at produkterne skal være ledsaget af veterinær- og sundhedsattester. Dyrlægekontrollen er altså simpelt hen en betingelse for eksport af slagteriernes produkter.

For fjerkræslagterierne gør det samme sig som hovedregel gældende med hensyn til den del af fjerkræet, der eksporteres i opskåret stand. Veterinærkontrollen er organiseret på den måde, at der på hvert svineslagteri og kreatureksportslagteri og på hvert af de større fjerkræslagterier er ansat en overdyrlæge, som i det omfang, kontrolarbejdet betinger det, assisteres af én eller flere faste reservedyrlæger og løse reservedyrlæger. Overdyrlægerne og de faste reservedyrlæger lønnes med årsløn i henhold til overenskomst, medens de løse reservedyrlæger lønnes med timeløn. Ved de mindre fjerkræslagterier er ansat en tilsynsførende dyrlæge, som for tilsynet oppebærer et mindre honorar, og som i øvrigt oppebærer stykbetaling for det fjerkræ, han kontrollerer.

Man kan rejse det spørgsmål, om det vil være muligt at nedsætte udgifterne ved at gennemføre besparelser ved nedsættelse af de udbetalte vederlag. Da imidlertid både lønninger til det faste kontrolpersonale og timelønninger og stykbetaling er fastsat i overenskomst efter aftale med økonomi-ministeriet, må det anses for urealistisk at mene, at der kan opnås besparelser ad den vej. Man kan dernæst tænke sig en mulighed for besparelser, ved at slagterierne overlægger driften, således at denne tilrettelægges på den for kontrollen mest hensigtsmæssige måde. Dette lader sig imidlertid